

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: ledorot@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 2512 מגדלי ויטה בני ברק 5112401 או בפקס: 02-5605034
ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: רזנפלד	שם פרטי: נעמי
------------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: מאירוביץ	בלועזית Maerovich	שם נעורים: זושה
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: זושה	בלועזית Zosha	מין: ז / נ תאריך לידה: 1934
מקום לידה (ישוב, מחוז): ורשה	בלועזית Warsaw	ארץ לידה: ורשה
שם פרטי של האב: מורדכי	שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): ל.ר.	שם נעורים של האישה: זושה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ורשה	בלועזית Warsaw	ארץ המגורים: פולין
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: לא	מקצוע לפני המלחמה: אין	חבר בארגון או בתנועה: לא
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): טורקיסטאן, סיביר, טהראן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? לא		
האם היית במחנות? אילו ומתי? מחנה פליטים בסיביר		
מקום השחרור: סיביר	תאריך השחרור: 1942	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? לא	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? רוסיה	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: לא	שנת עליה: 1943	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):נא לכתוב בגוף ראשון

הייתי בת 5, חייתי עם הורי ועוד 3 אחים (2 אחיות ואח), הייתה תחושה שתהיה מלחמה, אבא החליט שהוא עוזב קודם ע"מ לדאוג לדירה ולקצת כסף שיהיה בכדי לקנות מזון והבטיח שאחרי שהסתדר הוא יבוא לקחת אותנו, חודשיים לאחר שהתחילה המלחמה עזבנו להריסו בכדי להצטרף לאבא.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

בדרך להריסו, כאשר הגענו לגבול אמא ו-4 ילדים קטנים שאלו אותנו האם אנחנו יהודים או פולנים, אמרנו פולנים ונתנו לנו לחצות את הגבול, מי שאמר שהוא יהודי היו מפשיטים אותו, לוקחים לא את הכסף ולא נתנו לו לצאת. עמדנו בגבול והוא היה סגור, חיכינו שבועיים עד שהוא נפתח היה קר מאוד, ירד שלג היינו בחוץ ללא מזון, אחרי שבועיים התחננו לשומרים הם לא הבינו את השפה אבל ראו ילדים קטנים, ריחמו עלינו ונתנו ולנו לצאת, הלכנו כל הלילה בקור ובשלג, בצדי הדרך היה תהום זה לא היה פשוט אמא לבדה עם 4 ילדים קטנים, אחותי הקטנה לא יכלה כבר ללכת ורגליה התנפחו והיה לה מאוד קשה להמשיך, לפתע ראינו בקצה הדרך אור אדום אמא אמרה בואו נמשיך עוד קצת אולי זה אור מתוך בית ונבקש להיכנס שיתנו לנו לנוח ולאכול, המשכנו ללכת והגענו לנקודה האדומה מסתבר שזאת הייתה תחנת הרכבת.

בתחנת הרכבת אמא קנתה לנו לאכול וחיכינו לרכבת, אמא מאוד דאגה כי לא היה לנו דרכונים והיא שיתפה אותנו, גבר אחד לא יהודי סייע לנו, הוא שמע את אמא מדברת הוא הרים את אחותי הקטנה ואותי על הידיים ואמר שאנחנו הבנות שלו ואמא אשתו וכך עלינו על הרכבת לכיוון הריסו. ירדנו בטהרן חיינו חצי שנה ישנו על הרצפה וקיבלתי מחלת תיפוס אשר הדביקה את כל האנשים, אבא דאג שיעבירו אותי לפקיסטאן שם בעיר יש בתי חולים שיכולים לטפל בי, כתוצאה מהמחלה עברתי ניתוח בראש ולאחר מכן עברנו להריסו שברוסיה וגדלנו בדירה שאבא דאג לכך קודם, במשך הזמן יהודים רבים החלו לברוח ולהגיע להריסו וישנו על הספסלים בבית הכנסת.

בוקר אחד קראו ברמקול שכל היהודים צריכים להתייצב ליד הרכבת, לא היתה ברירה ונאלצנו ללכת לרכבת, הכניסו את כולם לתוך קרון עם חלון קטן וסגרו את הדלתות, היה מאוד צפוף ומחניק מידי פעם היו פותחים את הדלת שיכנס קצת אויר בדרך אבא ואחי ירדו בתחנה ולא ידענו איפה הם הרכבת המשיכה בלעדיהם. עד היום אני מחפשת את אחי, אז הוא היה בן 9 ועד היום אנחנו לא יודעים לאתר אותו. הגענו לסיביר אמא, אני ואחותי, אחותי נפטרה ממחלה הרגלים שלה היו נפוחות מהליכה מרובה, היה לה חום גבוהה ולא ידעו לטפל בה כמו שמטפלים היום, היא לא שרדה ונפטרה. בגיל 8 עלינו על משאיות אני ואחותי לכיוון ישראל דרך טהרן, אמא לא שרדה ונפטרה ממחלה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

הגענו לארץ ואני ואחותי התפצלנו, אותי לקחו לקיבוץ מרחביה, לא ידעתי את השפה והיה לי מאוד קשה היתה לי מטפלת

צמודה היא היתה אישתו של מאיר יארי יושב ראש' השומר הצעיר . למרות שקיבלו אותי מאוד יפה , הרגשתי בודדה ושאין לי למי לבכות אני אהבתי לעסוק בדברים רבים במשך הזמן הראתי לכולם ע"י סימנים איך רוקדים והם היו חוזרים אחרי . הייתה לי חברה מאוד טובה שהייתה מקריאה לי סיפורים וכך לאט לאט השתלבתי עד גיל 13 גדלתי בקיבוץ דאגו לי לבגדים לאכול ולהכל , הרגשתי עטופה באהבה .

שהייתי בת 13 אבא הגיע לארץ , אבא הגיע באוניה שהפליגה לקפריסין , אמרו להם מי שרוצה לקפוץ הוא יכול , אבא קפץ ושחה לכיוון החוף , הוא הגיע בלי כלום רק עם תחתונים , אבא אמר שיש לו 2 אחיות בארץ ולשם שלחו אותו , דאגו לתת לאבא בגדים אני נאלצתי לעזוב את הקיבוץ והלכתי לחיות עם אבא בקרית חיים .

הייתה תקופה מאוד קשה , אבא היה זר לי לא הצלחתי לדבר איתו כי הוא דיבר יידיש . אחות של אבא סידרה לאבא עבודה בבית החרושת שמן ובתמורה לכך שאני ילמד בקיבוץ אבא היה צריך כמעט את כל המשכורת שלו וזה היה קשה מאוד ולכן עזבתי את הלימודים בקיבוץ ועברתי ללמוד בבית ספר ויצו בחיפה , למדתי עבודות יד ובישול .

בחנוכה חזרתי לקיבוץ בכדי לקחת את בגדי החורף שלי , המטפלת אמרה שבגלל שעזבתי חילקו את הבגדים ואני כב לא שייכת לקיבוץ , מאוד נפגעת , זה הבגדים שלי , התעקשתי כי לא היו לי בגדים לחורף , הם הסכימו לתפור לי זוג מכנסיים בצבע חאקי שהיו 2 מידות מעל המידה שלי ונתנו לי חולצה דקה ושלחו אותי משם . לבית הספר הלכתי עם מכנס קצר ללא מעיל וללא סוודר , הרגלים שלי היו בצבע סגול מרוב הקור כולם בבית הספר שאלו אותי "מה לא קר לך " והייתי משיבה שלא , מה אני יגיד להם "אין לי בגדים" ? נאלצתי לעזוב את בית הספר ולצאת לעבוד כדי שיהיה לי כסף לבגדים , למזון וכו' .

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בגיל 15 התחלתי לעבוד ב"בולבנד" בתוך חדר שמן , 5 שנים עבדתי שם הכרתי את בעלי , אבא התחתן בשנית וכל אחד הלך לדרכו בגיל 20 התחתנתי , היה לי תאריך לגיוס ורציתי מאוד להתגייס , אך מכיוון שהתחתנתי לא אישרו את גיוסי לצבא וקיבלתי פטור . אני אלמנה כבר 20 שנה, יש לי 3 ילדים , 8 נכדים ומחכה לנינים שבדרך . עם משפחתי אני לא מרבה לדבר על השואה , הם מכירים סיפורים אבל אני בדעה שצריך להמשיך הלאה .

ראיון: יורי שפלב , קריית – מוצקין, אפריל 2014